

Nr 205.

Av herr Linnér m. fl., om höjning av anslaget till årlig taxering.

Det ordinarie förslagsanslaget till kostnader för årlig taxering (sjunde huvudtiteln, C/20/7) föreslås i årets statsverksproposition till 2,700,000 kronor. Motsvarande anslag upptogs för budgetåret 1933—1934 till 2,500,000 kronor:

Kungl. Maj:ts anslagsäskande för ändamålet innevarande år innebär således formellt en förhöjning av anslaget med 200,000 kronor. Förslaget om ökning motiveras *dels* därmed, att anslaget för budgetåret 1933—1934 sannolikt kommer att överskridas med 100,000 kronor samt *dels* på den grund, att från anslaget under nästkommande budgetår medel skola utgå för ändamål, som för innevarande budgetår icke påkalla gottgörelse från anslaget.

Departementschefen har beräknat anslagshöjningen av sistnämnda anledning till 100,000 kronor. De ändamål, som departementschefen avsett skola tillgodoses med berörda belopp, äro *dels* bestyret med den särskilda fastighetstaxeringen och *dels* vissa utgifter med anledning av 1933 års allmänna fastighetstaxering.

Under antagande, att bestyret med särskild fastighetstaxering icke skulle ersättas från anslaget under budgetåret 1932—1933, föreslog dåvarande statsrådet och chefen för finansdepartementet en nedsättning av anslaget med 200,000 kronor. Med delvis samma motivering ansåg 1932 års riksdag skäligt nedsätta anslaget med ytterligare 200,000 kronor. Den starka nedsättning av anslaget, som beslöts av 1933 års riksdag, grundades likaså delvis därå, att arbetet med särskild fastighetstaxering icke behövde ersättas från anslaget.

Då det nu gäller att anslå medel för arbetet med särskild fastighetstaxering, anses detsamma kunna ersättas med belopp, som understiger 100,000 kronor: Departementschefen har icke på något sätt sökt motivera, hur han kunnat komma till den uppfattningen, att arbetet, som tidigare, då det gällt anslagsbeskärningar, ansetts kunna beräknas draga kostnader betydligt över 200,000 kronor, nu ansetts kunna gottgöras med så mycket ringare belopp.

Arbetet med den årliga s. k. särskilda fastighetstaxeringen är emellertid, särskilt året närmast efter det allmän fastighetstaxering ägt rum, särdeles krävande. Någon lättnad i detta arbete i förhållande till år 1932, då motsvarande arbete senast ägde rum, föreligger icke, snarare blir arbetet innevarande år mer besvärligt än eljest.

Under sådana förhållanden måste ett godtagande av Kungl. Maj:ts förslag angående anslagsbeloppet i realiteten medföra, att de belopp, som kunna ställas till prövningsnämndernas förfogande för ersättande av taxeringsnämndsordförandena och kronombuden innevarande år, bliva lägre i förhållande till arbetsuppgifterna än tidigare. Departementschefen har emellertid själv uttalat,

att fog kunde föreligga för kraven på höjning av ersättningarna till dessa befattningshavare, ehuru han av statsfinansiella skäl icke ansett sig kunna framlägga förslag härom.

För närvarande saknas möjlighet att bedöma, huruvida genom de av departementschefen antydda förslagen om ändringar av 145 § taxeringsförordningen belopp till sådan betydelse skulle kunna vinnas, att en reell sänkning av ifrågavarande arvoden skulle kunna undgås. Det synes likväl föga sannolikt, att några större besparingar kunna göras genom jämkningar av de till beloppen bundna ersättningar, som omförmålas i 145 § 8 och 11 mom. taxeringsförordningen.

Med avseende å de berörda förhållandena hade man bort beräkna höjningen av anslaget på grund av arbetet med den särskilda fastighetstaxeringen till minst 200,000 kronor för att på så sätt i möjligaste mån undvika de betydande olägenheter för det allmänna, som ytterligare nedgång i ersättningarna till taxeringsnämndsordförandena och kronoombuden måste innebära.

De belopp, som av 1933 års riksdag anslogos till kostnaderna för årlig taxering, måste anses hava varit otillräckliga. Olägenheterna av anslagsminskningen hava — såsom av departementschefen uttalats — med skärpa påtalats från olika, i ämnet väl initierade myndigheter.

Några uttalanden härom bifogas.

De viktigaste av de ifrågavarande olägenheterna äro otvivelaktigt *dels* svårigheter att erhålla kvalificerat folk för det grannliga och krävande arbetet och *dels* faran att ordförandena — även om kvalificerade personer alltjämt skulle åtaga sig uppdragen — icke kunna ägna tillräcklig tid åt de mera kvalificerade arbetsuppgifterna, särskilt deklaraionskontrollen, i brist på medel till avlönande av biträden för de mindre krävande, men ytterst tidsödande delarna av arbetet, nämligen uppgifternas och deklaraionernas sorterande samt längdföringen.

Det är emellertid nödvändigt att betona, att taxeringsnämndernas arbete är grundläggande för taxeringen. Brister i detta arbete kunna endast i begränsad omfattning rättas i prövningsnämnderna. Det är därför av yttersta vikt för beskattningens riktiga genomförande att taxeringsnämndernas arbete verkställas med noggrannhet och omsorg. Huvudparten av detta arbete vilar på ordförandena. På dem ankommer att bereda taxeringsmaterialet samt på olika sätt fullständiga och kontrollera detta. Detta förberedande arbete är merändels både besvärligt och tidsödande, och det kan icke begäras, att ordförandena skola häråt ägna nödig tid med mindre än att nöjaktig ersättning därför beredes dem. Om så icke sker, kan befaras att arbetet inskränkes. Vådorna härav ligga i öppen dag. Det är icke nog med att en slapp kontroll å deklaraionerna spilla bort skattebelopp för staten samt för kommunerna och övriga beskattande menigheter. Även indirekt vållas härigenom skada i det att skattemoralen förslappas, då allmänheten märker att deklaraionsslarv ej föranleder rättelse.

I dessa tider, då den direkta beskattningen är hög, är frestelsen att undandraga det allmänna skatt större än eljest. Det måste då vara synnerligen olämpligt att försvaga beskattningsorganen genom beskärning av ersättningarna för taxeringsarbetet. Såsom exempel på betydelsen av taxeringsnämndernas arbete må nämnas, att enligt stickprov för ett län (Uppsala) taxeringsnämndernas avvikelser från deklarationerna uppgingo till omkring 16 % av hela antalet.

Riksdagen har vid olika tillfällen framhållit behovet av en förstärkt deklara-tionskontroll. Utan att närmare ingå på skattekontrollsakkunnigas nyligen avgivna betänkande angående förbättrad deklara-tionskontroll och förstärkt taxeringsorganisation må erinras om att vid alla de tillfällen, då fråga varit om åtgärder för vinnande av effektivare taxering, framhållits angelägenheten av att taxeringsmännen i första instans erhålla nöjaktig ersättning för sitt arbete. I Kungl. Maj:ts proposition nr 47 till 1907 års riksdag yttrade föredra-gande departementschefen följande:

»Likaledes bör ordföranden i taxeringsnämnden tillförsäkras en ersättning, som motsvarar omfattningen och betydelsen av det honom anförtrodda arbetet. Endast under sådan förutsättning kan man påräkna att erhålla för uppdraget skickade personer. Och det bör starkt betonas, att hela taxeringsresultatet dock ytterst beror på att ordförandena i den första taxeringsinstansen med sak-kunskap, intresse och omsorg ägna sig åt utförandet av sitt viktiga uppdrag.»

Vidare har 1920 års riksdag i skrivelse nr 444 framhållit vikten av att taxe-ringsnämndernas ordförande och de av länsstyrelserna förordnade ledamöterna i samma nämnder tilldelas ersättningar, som stå i skäligt förhållande till deras krävande och betydelsefulla arbete.

I sitt år 1925 avgivna betänkande angående omorganisation av taxeringsvä-sendet (statens off. utredn. 1925: 27, sid. 129) hava 1923 års taxeringssakkunniga vitsordat, att dessa uttalanden äga oförminskad gillighet.

År 1927 uttalade dåvarande chefen för finansdepartementet vid framläggan-det av förslag till taxeringsförordning liknande uppfattning (se prop. 210/1927, sid. 90).

Det har inom riksdagen framhållits såsom skäl för nedsättning av anslaget till ersättningar för taxeringsbestyret, att ersättningarna fördelats ojämnt, så att vissa grupper av ordförande, särskilt tjänstemän hos länsstyrelserna, gynnats på bekostnad av andra. De utredningar, som verkstälts av riksdagens revi-sorer, torde hava visat, att denna anmärkning tidigare icke alldeles saknat fog. Men det synes uppenbart att anmärkningen tillmätts alldeles för stor betydelse vid anslagsfrågans avgörande, i det att beskärningen av anslaget gått vida längre än som kunnat anses motiverat av anmärkta förhållandet. Det må vidare fram-hållas, att dylik ojämnhet vid ersättningarnas utmätande icke vidare torde förekomma, sedan uppmärksamheten blivit fästad därå och Kungl. Maj:t med-delat i anledning därav behövliga föreskrifter. Skulle ytterligare föreskrifter i ämnet anses erforderliga, läser Kungl. Maj:t icke underlåta att utfärda sådana.

Anmärkningar av nu berörd art böra därför icke hindra riksdagen att till Kungl. Maj:ts förfogande ställa medel, som möjliggöra nöjaktig ersättning åt taxeringsmännen för deras krävande och viktiga arbete. Det allmännas förluster i skatteintäkter genom en svag taxeringsorganisation uppgå säkert till belopp, som högst betydligt överstiga de utgifter, som kunna besparas genom taxeringsanslagets begränsning.

I motion till 1933 års riksdag (andra kammaren, nr 168) yrkades att anslaget för årlig taxering i riksstaten för budgetåret 1933—1934 måtte upptagas till 3,000,000 kronor. För berörda budgetår skulle arbetet med särskild fastighetstaxering icke ersättas från anslaget.

Statens och kommunernas fiskaliska intressen såväl som de skattskyldigas befogade anspråk på en rättvis, jämn och sakkunnig taxering kräva, att anslag för ändamålet beviljas med högre belopp än Kungl. Maj:t föreslagit. Det synes oss vid avvägande mellan å ena sidan det statsfinansiella läget, som givetvis nödvändiggör en viss knapphet även vid fastställandet av taxeringsmännens arvoden, och å andra sidan hänsynen till nyssnämnda intressen, lämpligt och skäligt, att utgifterna för de ändamål, som skola ersättas från anslaget, med undantag för bestyret med den särskilda fastighetstaxeringen icke beräknas lägre än till 3,000,000 kronor.

Kostnaderna för särskild fastighetstaxering hava ovan beräknats till 200,000 kronor.

På grund av vad sålunda anförts få vi föreslå,

att anslaget till årlig taxering å riksstaten för budgetåret 1934—1935 upptages till 3,200,000 kronor.

Stockholm den 23 januari 1934.

S. Linnér.

R. Lundqvist.

Nils Nilsson
i Karlstad.

Avskrift.

Utdrag av protokoll, hållet vid läns-
prövningsnämndens i Uppsala län sam-
manträde å Uppsala slott den 29 sep-
tember 1933.

§ 1107.

På därom inom nämnden gjord framställning beslöt denna enhälligt att i anledning av Kungl. Maj:ts beslut om fastställande av anslagsbelopp till länsprövningsnämndens förfogande för ersättning åt ordförande och kronombud i taxeringsnämnderna vid årets taxering göra följande uttalande:

»Arvodena till särskilt ordförandena i taxeringsnämnderna ha i år åter blivit i mycket hög grad nedsurna. I åtskilliga taxeringsdistrikt uppgår arvodet icke till mera än omkring hälften av motsvarande belopp 1931. Att arvodena nu blivit oskäligt nedsatta, framgår desto tydligare, om man betänker, att ersättningarna för taxeringsarbetet redan 1931 särskilt i detta län ansågos alltför låga.

De arvoden, som i år utgått, kunna icke på långt när anses utgöra skälig ersättning för nedlagt arbete och därmed förenade i många fall mycket avsevärda kostnader.

Med de ständiga ofta högst betydande ändringarna i taxeringsförfattningarna fordras numera för ett rätt fullgörande av ett taxeringsuppdrag ej blott en ingående personalkännedom utan även en väl utbildad förmåga att inlära och tilllämpa ofta mycket invecklade författningar. Och med den stora betydelse, som ett riktigt utfall av taxeringsarbetet numera har för såväl stat som kommun, fordras alltmåra kvalificerade personer för taxeringsarbetet.

På grund härav anser prövningsnämnden det vara i högsta grad påkallat att år 1934 ett avsevärt förhöjt belopp anvisas till ersättningar för taxeringsbestyret.»

Som ovan.

Kjell Stolt.

Till K o n u n g e n.

Länsstyrelsen anser sig härmed böra bringa till Eders Kungl. Maj:ts kännedom det uttalandet, som enligt bilagda protokollsutdrag vid sammanträde den 1 innevarande september gjorts av länets prövningsnämnd med anledning av den fortgående nedsättningen i anslagen för ersättande av bestyr med taxeringsarbetet.

För egen del kan länsstyrelsen ej utan bekymmer se denna nedsättning, och länsstyrelsen begagnar detta tillfälle att inför Eders Kungl. Maj:t framhålla vådan av att genom alltför njugetta ersättningar i hög grad förringa möjligheten för länsstyrelsen att genom god rekrytering uppehålla en stam av skickliga

och intresserade taxeringsmän, särskilt ordförande i taxeringsnämnden, vilkas arbete är av så avsevärd betydelse så väl för ett mot de skattskyldiga rättvist tillämpande av taxeringsförfattningarna som ock för taxeringsutfallet och därmed skatteintäkterna för stat och kommun.

Nyköping i landskontoret den 29 september 1933.

Underdånigst

G. SEDERHOLM.

—
/ *Edvard Ahlner.*

Utdrag av protokoll, hållet vid
länsprövningsnämndens i Söderman-
lands län sammanträde å länsresiden-
set i Nyköping den 1 september 1933.

§ 194.

På därom inom länsprövningsnämnden gjord framställning beslöt denna enhälligt göra det uttalande, att, enär Kungl. Majt:s beslut om fastställande av anslagsbelopp till länsprövningsnämndens förfogande för ersättning åt ordförandena och kronoombuden i taxeringsnämnderna jämväl innevarande år medfört en betydande nedsättning av arvoden för ifrågavarande uppdrag, vilka arvoden numera icke tillnärmelsevis kunde anses utgöra skälig ersättning för nedlagt arbete och därmed förenade kostnader, den uppfattningen måste bliva allmän, att de anslagsbeviljande myndigheterna underskatta taxeringsarbetets betydelse, ävensom att denna omständighet kan förväntas medföra, att såväl ordförandena som kronoombuden i stor utsträckning komme att avsäga sig sina taxeringsuppdrag.

Som ovan. In fidem:

Olle Eriksson.

—
Till Kungl. Finansdepartementet.

Länsstyrelsen får härmed överlämna bilagda utdrag av protokoll, fört vid innevarande års sammanträde med länsprövningsnämnden för Östergötlands län.

De synpunkter, länsprövningsnämnden i sitt uttalande framfört, synas länsstyrelsen beaktansvärda. För egen del anser sig länsstyrelsen särskilt böra framhålla följande:

Taxeringsarbetet i första instans är numera — i varje fall i de medelstora och större taxeringsdistrikten — så vidlyftigt, att de bestyr, som författningsenligt åvila ordförande och kronoombud i taxeringsnämnderna till utförande under en knappt tillmätt tidsperiod, måste antingen inkräkta på deras egentliga förvärvsarbete eller ock för dem medföra en alltför tyngande arbetsbörda, vartill kommer att taxeringsuppgifterna mer än vanliga medborgerliga förtroendeuppdrag kräva speciell sakkunskap och särskilda kvalifikationer. Om icke någorlunda tillfredsställande ersättning lämnas för ifrågavarande uppdrag, föreligger enligt länsstyrelsens mening risk för att åtskilliga dugliga och nitiska taxeringsfunktionärer, då de finna sitt arbete underbetalt, icke komma att med samma nit och omsorg som tidigare ägna sig åt det maktpåliggande och ingalunda uteslutande angenäma taxeringsuppdraget, och det torde icke lida något tvivel om att detta i sin ordning skulle påverka skatteunderlaget i sänkande riktning. En alltför långt driven sparsamhet i fråga om utmätning av arvodesanslagen medför då, att taxeringen blir mindre rättvis, och går i och med skatteunderlagets sänkning ut över alla skattskyldiga.

Linköpings slott i landskontoret den 26 oktober 1933.

KARL TISELIUS.

—
/ E. Stårek.

Utdrag av protokoll, hållet vid mantråde med Östergötlands läns prövningsnämnd å Linköpings slott den 22 och 23 september 1933.

§ 2.

Sedan prövningsnämnden på sätt nästföregående § i protokollet utvisar fördelat de till ersättning för det årliga taxeringsarbetet i länet bestämda belopp, beslöt nämnden, att i avseende å anslaget för nämnda arbete göra följande uttalande, som skulle till länsstyrelsen överlämnas med anhållan, att länsstyrelsen ville till Kungl. Finansdepartementet och, därest länsstyrelsen prövade skäligen, med eget yttrande insända detsamma.

Länsprövningsnämndens ledamöter hava vid upprepade tillfällen från ordförande och kronoombud i taxeringsnämnderna erfarit, hurusom dessa finna, att de betydliga reduceringar, som under senare år företagits i avseende å arvoden för taxeringsarbetet, innebära risker för arbetets jämna gång. Prövningsnämnden anser sig böra särskilt framföra de synpunkter, som således gjort sig gällande och frambälla betydelsen av att en skälig ersättning måtte lämnas för det alltmer betungande taxeringsarbetet. De uppgifter, vilka under en koncentrerad tid av ordförande och kronoombud skola fyllas, kräva, att dessa måste vaket och intresserat verkställa sitt arbete. Men då är av vikt, att för detta arbete lämnas ersättning med skäligt belopp. Efter de verkställda reduceringarna, särskilt de som drabba årets taxeringsnämndsfunktionärer, vågar

prövningsnämnden förklara, att stor risk föreligger för att det ej blir möjligt att finna personer, lämpliga för uppgiften, som vilja med samma arbetsintensitet som förut åtaga sig uppdragen. Därest emellertid de kunniga och intresserade personer, som förmåtts ägna sig åt detta arbete, ej längre skulle kunna förmås att kvarstå i dessa funktioner, kommer säkert i högsta grad taxeringsarbetets uppgift, att taxeringen skall verkställas efter samvetsgrann prövning och att den skall åsättas så att densamma varder likformig och rättvis, att i betänkelig grad vedervågas. Länsprövningsnämnden tillåter sig därför att framhålla betydelsen av att ersättningbeloppet för taxeringsarbetet i möjligaste mån måtte återföras till de före de senaste sänkningarna utgående anslagen.

Som ovan. In fidem:

Ch. Lennergren.

Utdrag av protokoll, hållet vid sammanträde med Kronobergs läns prövningsnämnd den 6 och 7 oktober 1933.

§ 836.

På därom inom prövningsnämnden väckt förslag beslöt prövningsnämnden att uttala en allvarlig erinran emot de kraftiga beskärningar av arvodena åt ordförandena och kronoombuden i taxeringsnämnderna, som statsmakterna funnit nödigt vidtaga åren 1932 och 1933. De innevarande år utgående arvodena kunde icke anses ugöra skälig gottgörelse för det med ifrågavarande uppdrag förenade arbetet. Därest icke till nästkommande år en ändring härutinnan åvägabragtes, syntes därjämte fara vara för handen, att de kunniga och intresserade personer, vilka hitintills förmåtts åtaga sig ifrågavarande uppdrag, icke längre skulle kunna förmås härtill, samt att svårigheter skulle uppstå att finna andra personer, lämpliga för uppgiften, vilka vore villiga att åtaga sig uppdragen såsom ordförande eller kronoombud. Vid nu nämnda förhållanden syntes tillika stor risk förefinnas för att taxeringsarbetets ändamål i betänkelig grad komme att äventyras.

Prövningsnämnden beslöt vidare att hos länsstyrelsen göra hemställan, att detta uttalande genom länsstyrelsens försorg måtte bringas till herr statsrådets och chefens för Kungl. Finansdepartementet kännedom. Som ovan.

HARALD WHITEFIELD.

Rätt utdraget betygar; Växjö i landskontoret den 16 november 1933.

På tjänstens vägnar

Wilhelm Thege.

Utdrag av protokoll, hållet vid sammanträde med Kristianstads läns prövningsnämnd i Kristianstad den 22 september 1933.

§ 975.

I samband med fördelning av det anslag å 62,500 kronor, som av Kungl. Maj:t anvisats i ersättningar åt ordförandena och kronoombuden i taxeringsnämnderna i länet, beslöt prövningsnämnden att göra följande uttalande.

Då det förlidet är ställdes ett belopp av 82,000 kronor till prövningsnämndens förfogande för ifrågavarande ändamål, innebure de för innevarande år anvisade medlen en reduktion av nära 25 %. Om härjämte hänsyn toges därtill, att taxeringsarbetet för varje år undergått en ständig ökning vore uppenbarligen det nu anslagna beloppet otillräckligt för beredande av en skälig gottgörelse för nedlagt arbete och därmed förenade kostnader. Prövningsnämnden ansåge sig böra betona det vådliga i den hållning, som myndigheterna i förevarande ersättningsfråga intagit och som måste tolkas såsom en underskattning av taxeringsarbetets betydelse. Följden härav skulle enligt prövningsnämndens förmenande kunna bliva, dels att taxeringsmännens nit och intresse för arbetet komme att slappna, dels ock att i taxeringsgöromål erfarna ordförande och kronoombud komme att avsäga sig sina uppdrag, å vilken sistnämnda omständighet prövningsnämnden redan erhållit bevis från mer än ett håll.

Detta uttalande skulle genom länsstyrelsens försorg bringas till Kungl. Maj:ts kännedom. In fidem.

Bertil Sundberg.

Utdrag ur protokoll, hållet vid sammanträde med *Malmöhus läns prövningsnämnd* i Malmö år 1933.

Med hänsyn till den innevarande år vidtagna sänkningen av arvodena till ordförandena och kronoombuden i taxeringsnämnderna, beslöt prövningsnämnden göra följande uttalande:

»Prövningsnämnden anser sig icke böra lämna utan erinran den kraftiga beskränning av ifrågavarande arvoden, som statsmakterna funnit nödigt vidtaga. Därest taxeringsarbetet skall giva ett tillfredsställande resultat, måste taxeringsmännen erhålla skälig gottgörelse för sitt arbete, vilket icke nu kan anses vara fallet. Enligt prövningsnämndens förmenande torde också fara vara för handen att det på grund av de minskade arvodena skall yppas svårigheter för länsstyrelsen att finna lämpliga personer, som äro villiga åtaga sig uppdragen såsom ordförande och kronoombud.»

Denna paragraf skulle anses genast justerad.

Rätt utdraget, betygar: Malmö i landskontoret den 3 oktober 1933.

På tjänstens vägnar

Ernst Lundblad.

Till Konungen.

Representanter för länets taxeringsnämndsordförande hava för länsstyrelsen framhållit, att den innevarande år anvisade ersättningen icke på långt när innebure rimlig gottgörelse för det krävande och tidsödande arbetet, särskilt som de utbetalda arvodena utgjorde *bruttoersättningar*, alltså avsedda att jämväl täcka med uppdragen förenade rese- och andra omkostnader. Då emellertid dessa kostnader endast i mycket ringa grad kunnat nedbringas, hade följden blivit att *nettoersättningen* nedskurits på ett sätt, som syntes vara utan motstycke i fråga om gottgörelse för arbetet i såväl allmän som enskild tjänst. Det vore följaktligen att befara, att ett flertal taxeringsnämndsordförande icke vidare ansåge sig kunna åt ett underbetalt taxeringsarbete offra två å tre månader årligen. Vederbörande hava slutligen hemställt, att länsstyrelsen ville söka utverka ett tilläggsanslag åt årets taxeringsarbete i länet ävensom framhålla vådan av en fortsatt underbetalning av det viktiga taxeringsarbetet.

Av vad länsstyrelsen i början av denna skrivelse påvisat torde framgå, att länsstyrelsen delar taxeringsmännens uppfattning därom, att de innevarande år icke erhållit den fulla gottgörelse för deras mödosamma och insiktskrävande arbete, som de haft rätt att påräkna. Bekymmersamma statsekonomiska förhållanden hava tvingat till en reduktion av gottgörelsen för taxeringsarbetet liksom för annat statligt arbete. Fråga är emellertid, om icke reduktionen gått väl långt i fråga om gottgörelse för taxeringsnämndsarbetet. På graden av omsorg och skicklighet hos detta arbetes utövare, framförallt taxeringsnämndernas ordförande, avhänger en mycket stor del av de årliga inkomstbeloppen för såväl staten som kommunerna. Genom ett omsorgsfullt och vaket taxeringsarbete kunna avsevärda skattebelopp räddas åt det allmänna, genom ett mindre omsorgsfullt arbete kunna lika stora belopp gå förlorade. Det är fara värt, att taxeringsmännens nit och omtanke slappas genom det underskattande av deras arbete, varpå de nu ansett sig hava fått tydligt bevis. För länsstyrelsen, som har att ombesörja, att länet erhåller en uppsättning av insiktsfulla och självständiga ordförande och kronoombud i taxeringsnämnderna, skulle en synnerligen brydsam situation uppstå, därest ett flertal av dessa personer funne sig föranlättna att nu lämna sina uppdrag. Det är nämligen knappast tänkbart, att med nuvarande ringa gottgörelse nya *lämpliga* krafter, villiga att sätta sig in i det invecklade taxeringsväsendet, skola kunna lockas att övertaga taxeringsuppdrag, som för varje år kräva allt mera tid och arbete. Det står för länsstyrelsen klart, att en fortsatt tillämpning av den nuvarande sparsamhetsprincipen i fråga om gottgörelse för taxeringsnämndsarbetet kommer att leda till allt sämre taxeringsresultat, resultat, vilka icke tillnärmelsevis kunna kompenseras av de belopp, varmed riksstatsanslaget reduceras.

Vänersborg i landskontoret den 14 september 1933.

Underdånigst

AXEL SCHNEIDERN.

Carl Malm.

Till Konungen.

Av vad ovan anförts läres framgå, att det är ett målmedvetet och allvarligt arbete, som i taxerings- och prövningsnämnden nedlägges för att komma till ett gott arbetsresultat och åstadkomma vad som är arbetets uppgift, en rättvis och jämlik taxering.

Det läres vara ofrånkomligt att en undervärdering av det arbete, som utföres och en underbetalning av detsamma kommer att visa sina verkningar på taxeringsresultaten.

Eders Kungl. Maj:ts befallningshavande vill härmed ingalunda hava uttalat som sin uppfattning, att arbetet skulle genom de lägre ersättningarna på något sätt saboteras. Men det kan givetvis befaras att vad beträffar taxeringsnämnderna de bästa och mest kvalificerade arbetskrafterna icke komma att ställa sig till disposition.

I fråga om landskamrerarens förarbeten för prövningsnämnden kan en så genomgående granskning av taxeringsmaterialet, som hittills ägt rum, icke vidare utföras, om nödiga medel icke finnas till disposition för skäligt avlöande av de vid granskningen anlitade arbetskrafterna. Allvarlig fara föreligger att taxeringsresultatet genom otillräckliga anslag kommer att avsevärt försämrast.

Göteborg i landskontoret den 31 oktober 1933.

Underdånigst
OSCAR VON SYDOW.

/ E. Centerwall.

Till Konungen.

På begäran av länsprövningsnämnden i Hallands län får länsstyrelsen härjämte överlämna utdrag av protokoll, hållet vid sammanträde med länsprövningsnämnden den 21—22 september 1933, § 592, innehållande av prövningsnämnden gjort uttalande rörande ersättningarna åt ordförandena och kronombuden m. fl. i 1933 års taxeringsnämnder.

Länsstyrelsen får för egen del anföra, att arvodena efter de två senaste årens kraftiga nedsättningar icke längre kunna anses utgöra skälig ersättning för det utförda arbetet. Man kan icke begära, att ordförandena och kronombuden skola utan att erhålla skälig ersättning nedlägga mycken tid och arbete för det maktpåliggande taxeringsarbetet. Svårigheter torde så småningom uppstå att erhålla kvalificerade personer för arbetets utförande. Ett par ordförande hava också redan inkommit med avsägelse av deras uppdrag.

Underdånigst
AXEL MÖRNER.

/ Birger Landberg.

Halmstads slott i landskontoret den 12 oktober 1933.

Utdrag av protokoll, hållet vid sammanträde med länsprövningsnämnden i Hallands län den 21—22 september 1933.

§ 592.

I sammanhang med fastställande av de i föregående paragraf omförmälda ersättningar åt ordförandena och kronoombuden m. fl. i 1933 års taxeringsnämnder, beslöt prövningsnämnden, att i protokollet skulle intagas ett uttalande från nämnden, att den ansåg, att ifrågavarande arvoden för närvarande voro för låga och icke motsvarade skäligen ersättning för det maktpåliggande taxeringsarbetet.

Till stöd för detta uttalande ville nämnden erinra om att de 1931 utgående arvoden år 1932 minskats med cirka 20 % och innevarande år med ytterligare cirka 20 % å 1932 års arvoden. Då arvoden bestämdes efter det taxeringsarbetet fullgjorts och avslutats, hade ordförandena och kronoombuden icke tillfälle, att, då de förordnades, bedöma, huruvida de på grund av arvodets skälighet borde mottaga förordnandet eller icke. Under sådana förhållanden kunde det starkt befaras, att svårigheter skulle uppstå att erbjuda lämpliga personer såsom ordförande och kronoombud i taxeringsnämnderna.

Nämnden beslöt därjämte, att hos länsstyrelsen anhålla, att länsstyrelsen ville hos Kungl. Maj:t framlägga de av prövningsnämnden sålunda gjorda uttalanden.

Som ovan. In fidem:

Per Kjellman.

Till K o n u n g e n.

Enligt Eders Kungl. Maj:ts beslut har detta län innevarande år tilldelats: för fastighetstaxeringen: till ordförande m. fl. 27,000 kronor, för inkomsttaxeringen: till ordförande m. fl. 46,500 kronor.

Motsvarande belopp utgjorde för fastighetstaxeringen år 1928 45,000 kronor och för samma taxering år 1922 60,000 kronor samt för inkomsttaxeringen år 1928 61,900 kronor, 1925 71,900 kronor och år 1922 74,000 kronor.

I förhållande till 1922 års siffror utgör alltså nedsättningen beträffande fastighetstaxeringen mer än 50 procent och i fråga om inkomsttaxeringen c:a 40 procent.

Nedsättningen i arvoden är icke betingad därav, att arbetet år efter år minskats; tvärtom kan konstateras en betydande ökning av arbetsmaterialet, särskilt ifråga om inkomsttaxeringen. Antalet avgivna deklARATIONER utgjorde år 1922 omkring 45,360 st. och år 1933 omkring 61,350 st. Med stigande skatter till stat och kommun göres från den skattskyldiges sida anspråk på avdrag, som många gånger måste anses obehöriga och som i allt fall måste underkastas

ingående undersökning, innan godkännande därav sker. Allt detta gör att på taxeringsmyndigheterna lägges en stor arbetsbörda, vilken särskilt drabbar ordföranden i taxeringsnämnden, ty på hans insikt, duglighet och omdöme beror i allra högsta grad resultatet av taxeringen. Ordförandens uppgift är ingalunda tacksam. Därest han finner sig böra föreslå en ändring av någon skattskyldigs taxering, kan han vara förvissad om, att den skattskyldige ser detta med oblida ögon och ofta betraktar åtgärden såsom personlig förföljelse. Tystnadsplikten i taxeringsnämnden iakttages ej heller. Den skattskyldige får snart veta, genom vilkens förvällande ändringen skett, och detta gör, att de kommunvalda ledamöterna oftast draga sig för att föreslå sådana, utan blir detta ordförandens sak.

Den ersättning, som för några år sedan utgick till ordförande m. fl., kunde anses såsom något så när skälig sådan. Däremot måste det fastslås, att de belopp, vartill med detta års nedsatta summor arvodena uppgått, måste betecknas såsom oskäligt låga. Det är fara värt, att de dugliga ordförandena med sådana arvoden för det krävande och mången gång otacksamma arbetet, komma att undanbedja sig förnyat uppdrag.

Eders Kungl. Maj:ts befallningshavande har ofta framhållit, att det måste anses vara dålig sparsamhet att inknappa på arvodena för detta arbete, av vars resultat statens och kommunernas inkomster äro i så hög grad beroende. Befallningshavanden tillåter sig hemställa, att Eders Kungl. Maj:t ville taga dessa synpunkter i övervägande vid äskandet av anslag till nästkommande års taxeringar.

Länets fastighetsprövningsnämnd har i ärendet gjort ett uttalande till sitt protokoll, varav ett utdrag här bifogas.

Underdånigst

WALTER MURRAY.

／ Carl Fr. Johansson.

Västerås slott i landskontoret den 7 september 1933.

Till Herr Statsrådet och Chefen för Kungl. Finansdepartementet.

Länsstyrelsen får härmed överlämna utdrag av protokoll, fört vid prövningsnämndens i Gävleborgs län sammanträde den 19—20 september 1933, och vill för egen del anföra, att den kraftiga nedsättningen av arvodena för taxeringsarbetet i många fall tenderar att medföra svårigheter, när det gäller att för ifrågavarande arbete förvärva opartiska och sakkunniga personer, som grundligt fullgöra sin ansvarsfulla uppgift. Gävle slott i landskontoret den 3 november 1933.

SVEN LÜBECK.

／ Zachr. Nordin.

Utdrag av protokoll, fört vid provningsnämndens i Gävleborgs län sammanträde den 19 och 20 september 1933.

§ 247.

Från ordförande och kronoombud i taxeringsnämnder inom skilda delar av länet hade till ledamöter av provningsnämnden gjorts uttalanden om att de betydande nedsättningar, arvoden för taxeringsarbetet under senaste åren undergått, medfört att dessa arvoden icke längre kunde anses utgöra skälig ersättning för med taxeringsuppdragen förenat arbete, besvär och kostnader och att nedsättningarna varit ägnade att väcka besvikelse och skapa olust inför det fortsatta åtagandet av taxeringsuppdrag.

Prövningsnämnden beslöt att göra det uttalandet, att den icke kunnat undgå erkänna det berättigade i de framförda synpunkterna samt att vad som sålunda förekommit skulle bringas till länsstyrelsens kännedom, för den åtgärd, länsstyrelsen kunde finna påkallad.

Som ovan. In fidem:

JOH. BERGHOLMEN.
